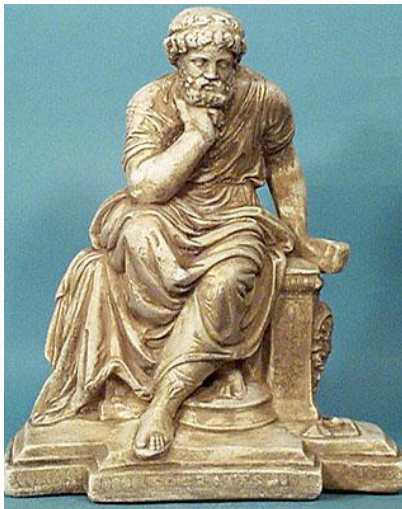

За всичко има решение. Едно от решенията за нашите проблеми е да търсим молитвите на тези, за които знаем, че се молят и ще се помолят за нас. Това е помощ за нашата душа. Защото съществуват много трудни моменти в живота ни, където чувстваме, че светът загива под нашите нозе като хананейката, която казала на Христос, че загивам, детето ми страда, на друг детето е болно, на трети е починало, друг има психологически проблеми, обсебен е, има депресия, разни проблеми. Стигаме до момент, в който ни се струва, че животът е без изход, не намираме решение и казваме: Боже мой, дай ми някакво решение!

И сега казвам, че за всичко съществува решение. Кое е то? Не знам какво е при всеки отделно, при всеки е нещо различно, то не е така, както ти си го представяш, а както Бог ти го изпрати, но съм виждал, че когато стигнеш до ръба на бездната, или когато опреш дъното, ще дойде някакво решение в живота ти. Изключено е Бог да те остави без помощ, макар и в последния миг. В часа, когато минаваме през някаква трагедия, в часа на болката забравяш всичко това и смяташ, че проблемът е голям и нерешим. Днес една девойка ми изпрати имейл, не знам откъде е, пишат ми различни хора, всеки със своите мъки, аз ги чета и казвам: Боже помогни им, аз не мога да реша проблемите на хората, те не се решават от един човек! Тя ми казва: подлудявам се, плача цял ден и нощ. След това ми каза, че от седем месеца не взема лекарствата, които лекарят ѝ предписал. Аз ѝ писах да ги пие. Тя каза: не искам да ги вземам, искам Бог да ми помогне! Аз ѝ казах: ама, Бог ти казва да ги вземаш. Бог, а не някое зло, ти е пратил лекаря. Следователно, не можем да не си помагаме с класическите начини, които животът ни дава. Сам Христос много пъти казвал на хората- вървете при свещениците! Вървете при лекарите от вашата епоха, търсете помощ от тях, те могат да ви дадат нещо, защото не можеш сам да се справиш. Въпросът е, че тази девойка, понеже се терзае със своя проблем, не може да си представи, че след време това нещо ще мине. Ние, хората, сме склонни да преувеличаваме нашата болка, тоест това, което днес те задушава, ти мислиш, че ще те задушава още 15 години. Ти го преувеличаваш и простираш до безкрай. Вместо да кажеш днес имам проблем. Добре. Утре обаче може

да нямам. След години, когато гледам на това нещо отдалеч, ще казвам: защо бях така и се задушавах? Да, давим се, не винаги в една лъжица вода, а наистина в открито море, но преувеличаваме нещата изключително много. Именно нашият ум има най-големия проблем, защото оттам започват всичко, защото проблемът не е самият проблем, а начинът, по който гледаш на него. Тоест как умът ти го превежда в теб. Това е най-голямото терзание, да се мъчиш душевно и да го преувеличаваш.

Когато стигнеш до крайния предел, не след дълго става чудо, казваше един парализиран човек - Бог не ме оставя. Решението много пъти идва, когато стигнеш до момента, където няма повече накъде, тогава казвам на Бога: ако Ти не можеш да направиш нещо, аз не мога да продължа нататък! И наистина ставаше нещо и се променяха нещата в живота му. Той се променяше най-вече душевно и гледаше на проблема по-радостно, оптимистично, с надежда и вяра. Аз му казах: за да дойде решение за някой наш проблем, първо трябва да вярваме, че ще стане нещо добро. Когато не очакваш това с надежда, то няма да дойде. Някои хора „свирят отбой“ в тяхното притеснение и отчаяние и правят крайно заключение, че нищо няма да се промени в живота ми. Край! След като са повярвали, че нищо няма да се промени, нищо не се променя. Много е важно да вярваме в промяната, в изцелението, в чудото, в подобряването на нашия живот, на нашето дете, на съпругата. Тоест в душата ни да имаме надеждата, че идва нещо по-добро от отчаянието и разочарованието. Например правиш Маслосвет - не го прави формално, а вярвай, че сега чрез Маслосвета ще стане нещо много значимо в душата на другия, както и в неговото тяло. Защото ние тръгваме да търсим решение без вяра. Христос какво питал преди да направи чудото? Вярваш ли? Тоест вярваш ли, че Аз мога да ти дам радост, че мога да ти дам изцеление, че мога да възкреса детето ти? Когато някой казвал вярвам!, тогава ставало чудото, защото вярата е откриване на душата, доверяване, приемане на радостта. Това зависи и от начина, по който са ни възпитали. Повече от нас не вярваме много, че заслужаваме да се зарадваме. Ние сме свързали радостта и щастието донякъде с наказанието. Тоест, когато се радваме много, казваме: е, за зло ще се окаже. Много се смяхме днес, да видим какво ще си изпатим! Утре да очакваме някакъв инцидент- такъв смях няма обяснение! Тоест не е позволено да се радваш и веднага щом се зарадваш, очакваш един чехъл! Страшното е, че сме научили да поставяме този чехъл в ръката на Бога! Ние смятаме, че всъщност Сам Бог не иска ти да се радваш, а иска да те гледа да плачеш, да се мъчиш, да се самобичуваш, да имаш вини, да не намираш решение, да те гледа както правят някои дечица, които мъчат малки животни и ги дупчат, късат им крилетата, и мислим, че на Бог му е приятно да ни гледа да се мъчим така. Ако имаш такава психология и нагласа, тогава нищо не може да се промени в живота ти. Това е много важно, да повярваме, че решението е нещо, което заслужаваме и което Бог иска да даде на всички наши проблеми. Ние не сме родили, за да плачем. Плачът е за момент, за пет минути, за пет дена. Не е за цял живот. Добре поплачи, душата ти да се помири с Бога, да приемаш прошката, която Христос ти дава, да приемеш Тайнствата на опрощението- св. Причастие, Изповедта и т.н., но не може цял живот да плачеш и да се оплакваш. Защото, какво си приел в себе си? Този, Който е Скръбта? Не. Христос е Радостта. Той е Решението на твоите проблеми. Следователно, трябва да приемем това,

да повярваме, че съществува решение. Не мога да се ожения, отче! Няма да се ожения. Ако си го повярвал, няма да се ожениш. Не съществува решение. Но ако кажеш, аз зная, че Бог ще ми даде решение след известно време и го очаквам с надежда! С очакване. Казах на една жена: вярвай, че този, с който ще се ожениш - както е в действителност - сега съществува, защото тя беше 30-годишна. Аз й казах: значи той е жив. Просто не сте се срещнали. Изживей в ума си една мечта, едно надежда, молитва. Какво е молитвата? Не е ли това нещо? Моля се означава, че желая с всички сили да стане това, което искам за другия. И тъй, представи си този, за който ще се ожениш. Ама, не го познавам! Нищо, че не го познаваш! Душата ти знае, че някой се подготвя да те срещне и то ще стане. Това очакване, тази психология на надеждата носи практически решения в нашия живот там, където не го очакваме. Естествено хората, които постоянно се оплакват, роптаят и гледат на живота отчаяно, няма да намират решения, те са си изпатили обратното- пристрастяват се към ропота, оплакването, безизходиците и не намират решение. Защото, когато Бог им даде някакво решение в живота, те отново ще се върнат към своята предишна тактика. Решаваш им един проблем и казват д-а-а, ама. . . имам и това! Решаваш им и това - да, ама не е така, да, ама. . . Те са хора, които постоянно са недоволни. Човекът, който не е доволен, не намира решения, не защото не съществуват, а защото той самият не е готов да отвори си душата да ги приеме. Той има т. нар. ропот в живота си. За да получиш решение от Бога, е много важно да бъдеш настроен към Христовия дух и атмосфера. Тоест Христос говори за любов, смирение, прошка, молитва, милосърдие и доброта. Този, който живее в такава среда, която всъщност е средата на Бога, той се съгласува с Христос и Той ще му даде решението. Защото, когато се съгласуваш с Бога, Който е Решението на всички проблеми, не е възможно да не намериш решения. Когато обаче не се съгласуваш с духа на Христовите заповеди, тоест Христос казва прощавай на враговете си, а ти вътрешно желаеш лошото на другия. Например някой се е разболял, а ти дълбоко в себе си казваш: добре да си изпати!, по този начин злорадстваш или кълнеш. След това не може да получиш решение от Бога, защото се отдалечаваш от духа и атмосферата на Христос, която е любов, смирение, милосърдие. Следователно, решенията на проблемите ги намират хората, които живеят в средата на любовта и в църковната атмосфера. Те биват озарени от Бога. Те намират решение естествено не когато си искат, не днес, може утре да го намериш, може след известно време. Във всеки случай, ще чуеш глас в душата ти, който ще ти каже: решението за теб е това. Ще видиш светлина в тунела, ще видиш решение в това, което те разстройва и измъчва. Какво ще рече решение? Решението означава това, което се казва в една китайска поговорка: в живота за две неща да не се притесняваш. За тези, които се решават, и за тези, които не се решават. Защото, когато едно нещо няма решение, приемаш за даденост, че това не се решава. Един пример: в някое семейство има болен човек, не от грип, а със сериозно дългогодишно заболяване и парализа или нещо друго много сериозно. Тук не можеш да казваш: искам решение! Да се промени това състояние! Примерно детенцето е парализирано. Това какво правиш? Това, което не се решава, постепенно го приемаш за даденост, след като първо извикаш, нервираш се, наругаеш, поспориш с Бога, обществото, политиците и целия свят, след 3-4 години ще кажеш: сега какво ще стане? Трябва да живея. Това е моето дете, това е моето състояние, това не се променя. Приемам го, обичам го и го прегръщам. Това е решението при някои проблеми. Някои проблеми не се решават външно, а единствено вътре в нас. Тоест само душата ми го

приема и се успокоявам. Не се променя външно. Край. Имам приятели в Кипър, чието дете се роди със синдром на Даун. Те имат и други здрави деца, но последното има тази болест. Те не знаеха и когато се роди, тогава го видяха. В началото хората търсеха решение. Какво решение да намериш? Не съществува решение. Възмущавах се, не приемаха съвети, не искаха утешавания, ако някой им говореше и им говореше велики думи за Бога, те затваряха телефона, защото, казва ти: моля те, ти сега си добре, и да ми казваш съвети ти по телефона, а аз да гледам едно детенце и да мисля, че то е моето дете и т.н., това не го приемам! Измина една година, година и половина, и сега казват: това детенце е нашата радост! Сега издържат това, преглътнали ли са го. Не насила обаче, а решаваш и казваш: ще живея с това дете! Това е решението за някои неща. Някой казва: ако Бог не ми намери решение, ще се самоубия! Какво искаш? Носът ми! Какъв е този нос! Какви са тези уши! Защо казваш това? Не съм доволен от себе си.

Някои неща в живота не се решават така, както ние ги искаме. Трябва да ги приемем, да се примирим, да обикнем себе си така, както сме. Естествено нека да променим това, което може да се промени. Ще ми кажеш: той не можеше ли да направи операция? Да, тогава, когато ми го каза, беше много отдавна, през 1992 година. Така ми каза един приятел, тогава бях катехизатор, той беше в Лицея и каза: ако до Рождество Христово Бог не ми намери решение, ще се самоубия! Аз му казах: нима това е решението? Той беше чул една такава чуждестранна песен с такова заглавие: решението на самоубийството. Когато почувстваш в душата си тази дума самоубийство като изход от твоите проблем, директно при лекаря! Това означава, че проблемът е сериозен. Когато помислиш за смъртта като решение за твой проблем, това означава, че в теб се е появила депресия, отчаяние или безнадеждност. Понятно е, че ще отидеш при твой изповедник, че ще отидеш на църква да се помолиш, но ако това състояние е натрапчиво, съпроводено от безпричинен плач и отчаяние за всичко и на всичко да гледаш в черно - и на най-хубавото слънце да гледаш като на мрак и нищо да не ти харесва - решението не са думите, а директно при лекаря, имаш нужда от лечение, нужна ти е помощ. Защото много хора се терзаят без да отидат да почукат на подходящата врата. Те хлопат на погрешни врати. Водят ми деца да им чета закланателни молитви, а те определено чисто психологически проблеми. Разбира се, аз не ги чета, защото не мога да кажа на едно дете, на един млад човек чието лице изглежда наред, да му чета и да казвам- излез, нечисти демоне! Детето е добре, тоест не е добре, но не е обсебено. След като може да ходи на църква, моли се, може да се причастява, но душата му има проблем от неврологично и психологическо естество. Следователно, някои неща ще ги обикнем така, както са, но някои други неща, както се казва в тази поговорка, за две неща не трябва се притесняваме в живота: за тези, за които има решение, и за тези, за които няма решение. За тези, които няма решение, казахме- приемаме ги такива, каквито са.

Но за тези, които се решават, трябва да направим нещо. Тоест жената, която яде бой от мъжа си, не може да каже, че решението е да го приема. Решението не е да го

приемеш, а да седнеш да говориш и да се разберете, както направили едни съпрузи, които наскоро ми го казаха: седнахме и казахме: тази история с нашата връзка няма да продължи така. Трябва да видим какво става, да намерим някакво решение. Минават месеци, години, и ние, двамата, не можем да се разберем. Караме се, ядем се, гризем се, бием се. Трябва да намерим решение. Няма да продължим така, докато станем на 70-80 и 100 годините. Там трябва да тропнеш в добрия смисъл на думата, да потърсиш твоето право, да видиш къде е причината, единият да разбере другия и нуждата на неговата душа, да разбере, че аз не се ожених за теб, за да си пропиляя живота си, нито сърцето ми да се почерни, нито да си докарам рак, нито на теб да ти докарам рак. Трябва да се разберем какво става с нас двамата. За някои неща решението е да потърсим и да направим промени в живота ни. Промени това, което не ти харесва. Дори на Света Гора - ми казваше един познат, който не можал да остане в един манастир - борил се с това, борил се една, две, три години, след това отиде някъде в друг. Той попита: добре ли направих? Е, по-добре от това да се подлудиш, направи нещо, с което душата ти да може да живне, да процъфти и да постигнеш нещо велико. Защото някой ми каза- няма разводът не е по-добро решение в сравнение с това да живея една драма и мъчение, което никога не спира? По принцип готовите решения, рецептите не са лесни. Защото, ако аз сега кажа: развод!, някои ще кажат: отецът каза, че разводът е ок, който иска, да взема! Аз не казах това, но казах, че определени пъти за някои хора е за предпочитане да стане нещо, да се промени тази „система“, отколкото всички заедно да се провалят. Решението за някои неща е такова. Нещо трябва да се промени въкъщи, в нашата връзка, семейство, работа. Някой човек на работа постоянно го пренебрегват, забиват нож в гърба, хулят го, гонят, обиждат, осмиват. Там той не може да казва християнин съм! и ще направя една жертва! Заради кого? Имам семейството, имам деца, имам заплата, там трябва да потърсиш твоето право. Затова нека изясним какво ще рече, че съм християнин, какво ще рече смирявам се. Това в Църквата се нарича разсъдителност - Бог постоянно да ни просветлява как ще отговорим на всяко предизвикателство на живота. Един път не трябва нищо да правиш и да го приемеш, друг път трябва да тропнеш и да кажеш: това нещо ще се промени! Край! От понеделник ще съм друг човек. Имам право да бъда щастлив, не може косата да ми пада, да се разболявам, да побелявам, да имам бръчки, да ме боли стомахът, да не мога да спя. Ще намеря някакво решение. И пак добре, че в живеем в тази епоха, защото това, което сега казвам, в по-стари времена, е било *сън в лятна нощ*. В миналото жената, която яла бой, яла бой. Край. Просто казвала имам мъж, който ми удря от време на време някоя плесница. Тя обсъждала това само с някоя своя приятелка. Днес е друго. Наскоро имаше м еждународен ден за бо
рба

срещу домашното насилие. И тъй, за някои неща трябва да намираме решение въкъщи. Това е въпросът. Има и ден за борба срещу насилие над мъже. Има и мъже, които ядат бой от жените си. Аз познавам такива. Въпросът обаче не е да се разделим на партии и лагери и да намерим победители и победени, а в това въкъщи всички да бъдем победители в любовта и да живеем съединени помежду си. Понякога някои съпрузи не ми казват искам да намеря решение, а вместо това ме питат кой е правият. Аз казвам: добре, да речем, че единият има право, какво ще правиш след това? Нима ще кажеш: а, отецът ми каза, че съм прав! Следователно, при следващата кавга той ще използва това и ще каже: отецът ми каза, че аз имам право! Въпросът е, че въкъщи не побеждава този,

Светлина в тунела

Написано от Архим. Андрей Конанос
Понеделник, 29 Юни 2015 17:59

който има право. Христос не е победил със Своео право, а победил злото, защото приел да загуби Своео право и да бъде разпнат. Това е парадоксалната логика, която Църквата влага в нашия живот. Ако някой може да жертва нещо за доброто на семейството си, но не и да навреди на душата си, да го направи. Той ще потърси, ще отстъпи, ще се промени, но в степента в която запазва своето душевно равновесие и покой. Ако това го съсипва, тогава трябва да се намери някакво решение.

[Следва продължение...](#)

Превод от гръцки: Константин Константинов

{jcomments off}